

Szong Judzsong

송 유 정

Az emlékek könyvesboltja

EURÓPA
KÖNYVKIADÓ
BUDAPEST, 2025

---

www.alexandra.hu
www.moobius.hu
www.europakiado.hu

Napok óta egyetlen sort sem írtam. Amint letettem a fejem a párnára, az ágy mintha kitaszított volna magából, az ijesztő, néma sötétség a mellkasomra telepedett, levegőt is alig tudtam venni, nemhogy aludni. Éjjel az álmatlanság egyre mélyebbre hatolt az elmémbe, a nappalok homályos kábulatban teltek. Nappal vagy éjszaka, mindegy volt. Mindegy volt, hogy felkelt a nap, vagy lement a hold, elkerült az álom. Minél tovább tartott, annál jobban hasogatott a fejem, lüktetett a szemem, úgy éreztem, szétrobban a koponyám, kifordulnak a szemgolyóim. A tükörből véres szemű másom nézett vissza, aki épphogy tartotta még magát.

Talán az a gond, hogy túlságosan elnyomom az érzéseimet? Gyerekkorom óta nem tudtam őszinte lenni velük kapcsolatban.

Ha jobban belegondolok, még az is lehet, hogy „jókislány-szindrómában” szenvedtem. Olyan gyerek akartam lenni, aki egyedül is képes mindent megoldani, aki mindig megfelel a szülei elvárásainak. Lehet, hogy pont ezzel kezdődött a probléma.

Bekapcsoltam a számítógépet, leültem az üres, fehér dokumentum elé, és az egyetlen tehetségeimet használtam fel a gyónáshoz. Félre kellett tennem azt, hogy professzionális íróként a megélhetésem az általam írt szavaktól függött, muszáj volt a szívemben megkeményedett érzéseket fekete betűkké alakítanom és felöklendeznem magamból.

Gondolkozz! Gyerünk!

Szinte kifacsartam magamból a mondatokat, ahogy az akaratomtól függetlenül sürgetően villódzó kurzort bámultam. Értelmetlen szavak szivárogtak a képernyőre az ujjbegyeimből, hogy aztán nyomtalanul eltűnjenek. Megkönnyebbülést, feloldozást, gyógyulást reméltem, de csak tehetetlennek és alkalmatlannak éreztem magam tőle. Na-

gyot sóhajtottam, és a szerencsétlen billentyűzeten vezettem le a feszültséget.

Az első szó, az első mondat, az első bekezdés és az első oldal. Mindig ezek a legnehezebbek az írásban. Az olyan mondások, mint „egy jó kezdet aranyat ér” vagy „az első gombot kell jól begombolni”, nagyon is igazak. *Talán ha sikerülne túljutnom ezen a részen, akkor már könnyebb lenne.* Mégis, több mint egy hónapja egy betűt sem tudtam leírni.

„Túl szigorú vagy magaddal.”

A hirtelen feltörő hang hallatán az egész testem megmerevedett, mintha csak lekötöztek volna. Nem tudtam felidézni, kinek a hangja, vagy hogy ki és mikor mondta nekem ezt. Mégis egy pillanat alatt az elmémbe vésődtek ezek a szavak, melyeket bárki mondhatott, aki ismert.

„Ne zárkózz be és írd egész álló nap! Menj el sétálni! Azt mondják, ez a legjobb módja annak, hogy kitisztuljon a fejed.”

Ezek a szavak szinte kituszkoltak a dolgozószobából. Átmentem a nappaliba, az ablakon túl a szürke árnyalataiba fojtott világ fogadott. A csípős szélnek ellenállni képtelen elsorvadt levelek

élettelenül heverték a földön; a száraz, vézna ágak vakon kapálóztak az üres ég felé. Borzasztóan hideg tél volt.

Nem szeretem a telet. Dermesztő, nyirkos hajnali levegő, hosszú, végtelenbe nyúló éjszakák, a reménytelen messzeségben felsejlő reggelek. Mindezekén túl is sokkal több ok miatt lehet gyűlölni a telet, mint szeretni.

Pont olyan volt a hangulatom, mint a nulla fok alatti végtelenbe zuhanó hőmérséklet, a kinti rettentő hideget is embertelennek éreztem, nem akárodzott egyetlen lépést sem tennem a bejárati ajtó felé. Olyan vagyok, akár egy téli álomra készülő medve: amint elköszön az ősz, behúzódok a sötét kis barlangomba.

Mégis – egy interneten olvasott történetnek köszönhetően – ott motoszkált a fejemben a gondolat, hogy el kellene mennem *sétálni*. A monda szerint az eszkimók, ha méregbe gurulnak, egyszerűen elmennek járni egyet. Addig-addig mendegélnék céltalanul, amíg a haragjuk szertefoszlik, akkor megállnak és visszafordulnak. Hazafelé tartva önkritikát és megbocsátást gyakorolnak. Ez a történet valamiért nagyon megérintett. Magamra kaptam azt a néhány téli ruhámat, amim még

volt, és kiléptem az ajtón. Hangosan csapódott be mögöttem a nehéz vasajtó. Nem olyan régóta laktam itt. Épphogy beköltöztem, velem együtt megérkezett a tél is, nem nagyon tudtam felfedezni a környéket. Így hát mentem, amerre a lábam vitt. A kezemet a steppelt kabátom zsebébe csúsztattam, a hideg levegőben halvány felhőként jelent meg a lélegzetem. Céltalanul kószáltam.

A rideg szél annyira metsző volt, hogy akár a bőrömön is képes lett volna áthatolni, rákényszerített, hogy összehúzzam magam. Séta közben eszembe jutott a nap, amikor kukába dobtam a klinikán kapott gyógyszert.

„Elég hosszú ez a gyászidőszak, nemde? [...] Szó szerint értem. Természetes, hogy gyászolunk, ha valaki meghal. De az ön esetében ez az időszak túlságosan hosszúra nyúlt. Rég véget kellett volna érnie már.”

A klinikán hallottak zavaros, nyálkás enyvként tapadtak az elmémre. Fizettem, egyeztettem a következő időpontot, majd ahogy a váróban ülve a gyógyszer kiadására várok, a percek elviselhetetlenül lassan vánszorogtak. Olyan érzésem volt, mintha valaki szándékosan belepiszkált volna az időbe. A telefonom képernyőjén takaros rendben megjelenő számok sehogy sem akartak moco-

rogni, mintha képtelenek volnának feljebb mozdulni. A most már teljesen üres vizsgálóban csend honolt, pattanásig feszültek az idegeim, nehezen türtőztettem magam. Abban a pillanatban a rendelő ajtaja, amelyről azt hittem, már sosem nyílik ki újra, kivágódott, és belépett rajta egy férfi.

Hevesen zihált, elrohant a recepció mellett és berontott a vizsgálóba. De az orvos már nem volt sehol. Én voltam az utolsó betege aznap; nem sokkal azután, hogy végeztünk, elment.

– Elnézést, van itt valaki?! Halló!

Falfehér arccal kiabált be a recepcióspult mögötti gyógyszerárba.

Hirtelen abbahagyta az ideges fel-alá járkálást, megállt, felemelte a bal karját, és az órájára nézett. *Tiktak. Tiktak.* Ahogy a tekintete nyugtalanul ide-oda cikázott, tisztán hallani véltem a ketyegést, amely mintha tovább fokozta volna a férfi szorongását. Folyamatosan az órát babrálta, mintha csak valami értékes kincs lett volna a számára. Azon töprengtem, vajon mióta csinálhatja. Az óra maga úgy fénylett, mintha vadonatúj lett volna, az indigókék bőrszíj viszont viseltesnek tűnt, lötyögött.

– Halló! Jöjjön már ki valaki! Egy ember hal-doklik!

Egy ember haldoklik.

A férfi újra bekiabált a gyógyszerárba, mintha egy pillanatig sem tudna tovább várni. Nyilván csak tehetetlen dühében kiabálta ezt, de attól a rövid mondattól meglódult a szívem. Csengett a fülem, a padló hirtelen hullámozni kezdett előttem. Becsuktam a szemem, és oldalra billenttem a fejem. Egyfajta védekező mechanizmus volt ez, a rám törő pánikroham ellen.

– Hahó...! Kérem...!

A falióra percmutatója egy kattanással előrébb mozdult. Ahogy eltelt egy újabb perc, a férfi harapdálni kezdte reszkető ajkait, a kiabálás abba maradt.

Hiába voltunk egy térben, úgy érződött, mintha egy láthatatlan fal választaná el egymástól a világainkat. Ahogy a férfi elhallgatott, a váróban reményvesztett csend honolt.

– Kim Dzsivon! Összekészítettük a gyógyszereit.

Vajon mennyi idő telt el? Épp amikor a kiabálásba belefáradt férfi összegörnyedve a földre csúszott a recepcióspult előtt, kijött a nővér a gyógyszerárból, és engem szólított. Tisztes távolságból, óvatosan kikerültem a semmibe bámuló férfit, elvettem a zacskót, és szinte kimenekültem az ajtón.

A lépcsőn lefelé csak a zacskó csörgése hallatszott. A konzultáció alig tartott öt percre, minden más viszont rengeteg időbe telt. Ahogy kiléptem a klinika ajtaján, először éreztem úgy, hogy elfecséltem a napomat.

Hol az orvos kifejezéstelen szeme ötlött fel bennem, hol annak a férfinak a túlcorduló érzelmekkel teli tekintete. Aztán, mintha csak így lett volna előre megírva, egy útszéli kukába dobtam a zacskónyi gyógyszert.

Három hét telt el azóta. Miután hirtelen ötlettől vezérelve megszabadultam a felírt altatótól, folyamatos álmatlanság gyötört. Mégis úgy éreztem, hogy az a gyógyszer mérge, amit nem szabad bevennem. Akárhányszor eszembe jutott az a megpakolt zacskó, minduntalan az az érzésem támadt, hogy újra rám fog törni az a nyugtalanság, amit az orvos váltott ki belőlem, és az a szorongás, amit az ismeretlen férfi okozott.

Ezt a betegséget talán nem vegyi anyagokból gyártott tablettával kellene kezelni.

Hirtelen széllelés süvített el a fülem mellett. Szinte csípte a bőrömet, úgy éreztem magam, mint akit arcul csaptak, csak álltam ott, megráztam a fejem, mintha álomból ébrednék. Aztán va-

lami tompán a vállamra, majd a földre csöppent. Váratlanul ért az eleredő eső, hamarosan már ütemesen kopogott a járdán. Az ablakból szürkének tetsző ég nem pusztán a téli magány miatt volt borús, végig esőt tartogatott. Ennek a váratlan zuhénak korántsem örültem annyira, mint ha az otthonom melegéből figyeltem volna. Kapkodva kinyitottam a haszontalan kis esernyőmet, és behúzódtam a legközelebbi eresz alá. A tél közepén sikerült bőrig áznom; jéghideggé dermedt vizes ruháimban vacogni kezdtem.

Komolyan már... még ez is!

Szánalmasan nézhettem ki, ahogy ott ácsorogtam az eresz alatt, dideregve, mint egy ázott egérke, mikor hirtelen átfutott az agyamon egy gondolat. Azt hittem, egész jól boldogulok, képes vagyok megbirkózni a dolgokkal, de úgy tűnt, az egész világ összeesküdött ellenem, és csak azért is a szakadék szélére lök. Minden, amibe belefogtam, elbukott, összeomlott, szétesett, szilánkjaira robbant. És ha ez nem lenne elég, most még itt volt a zivatar is. Bár az eső a testemet áztatta, mégis olyan érzésem volt, mintha a kavargó szél egy tátongó lyukon át süvítene keresztül a mellkasomon.

„Egy ember haldoklik!”

Vajon ő is így érezhetett? Minduntalan visszhangzott a fülemben: egy utolsó szalmaszálla kapaszkodó ember kétségbeesett üvöltése. *Vajon mi vitte rá?* Megráztam magam, mintha a ruhámra és a hajamra tapadó esőcseppekkel együtt a ragadós, kósza gondolatoktól is megszabadulhatnék. Az eső egyre csak zuhogott, szinte leszakadt az ég.

Az esőcseppek egyre hangosabban dörömböltek a fejem felett, mire végül felnéztem és rájöttem, hogy a tornác teteje, amely alá behúzódtam, nem műanyagból készült, hanem egy viharvert, csupa moha palatető volt. Most már azt is észrevettem, hogy a fapadló, amin álltam, igencsak előregedett, tele volt repedésekkel, lyukakkal. A kábulatból felocsúdva végre hátrébb léptem, hogy rendesen körülnézhessek. Az egész épület igencsak ódonnak tűnt, sokkal régebbinek, mint elsőre gondoltam. Ritkán látni manapság ilyen egyszintes épületet, az előregedett farácsok mögött füstös üveglakokkal. A tolóajtóról az az érzésem támadt, bármelyik pillanatban recsegve-ropogva, felnyögve megadhatja magát. Egyetlen szó állt rajta: Nyitva.

Hát ez meg miféle hely?

Onnan, ahol álltam, nem láttam semmiféle cégtáblát vagy egyéb feliratot. Még az ablakra sem ragasztották ki a nyitvatartási időt, ahogy az más-hol szokás. Nem maradt más választásom, mint kilépni a szakadó esőbe. Alig láttam valamit az esőfüggönyön át, de végül sikerült kibetűznöm a falra helyezett kis táblán a feliratot.

EMLÉKKÖNYVESBOLT

Emlékkönyvesbolt? Milyen furcsa név!

Visszasiettem a teraszra, leráztam a ruhámról és a hajamról a vizet. Hirtelen langyos szellőt éreztem elsuhanni a tarkómnál, ami lágyan megzörgette az öreg ajtót. Szinte megbabonázva fordultam hátra. A korábban zárt tolóajtó most kissé nyitva volt, épp csak egyujjnyira. Hitetlenkedve pislogtam. Nem úgy tűnt, hogy az eső hamarosan el akarna állni, és nem igazán volt kedvemre való, hogy a jéghideg égszakadásban próbáljak meg hazavergődni.

Szóval egy könyvesbolt... Talán akad valami hasznos olvasnivaló.

Reménykedtem, hogy talán találok ott valamit, ami némi segítséget nyújt az alkotói válságom leküzdéséhez. Előfordult korábban is, hogy mások igazán jó írásaiból merítettem ihletet.

Mivel amúgy is rengeteg időm volt, nem tűnt olyan rossz ötletnek könyvek között nézelődni. Megragadtam az ajtót a résen át, és oldalra toltam. A sötétbarna, öreg ajtóról itt-ott már lekopott a festék, de mindenfajta nyikorgás nélkül, sokkal könnyebben siklott odébb, mint ahogy elképzeltem. Ahogy beléptem és visszahúztam az ajtót a helyére, mintegy varázsütésre, az eső hangja a távolba vészett. Síri csend fogadott, és úgy tűnt, az üzletben egy árva lélek sincs.